

nula ode dne spáchání přestupku do dne podání trestního oznámení, nýbrž z té příčiny, že lhůta ta počala plynouti od výkonu posledního procesního opatření, učiněného proti obviněnému, t. j. od výkonu zvěrolékařské prohlídky jeho koně (28. července 1931), a uplynula dříve, než bylo vydáno nař. rozhodnutí.

Stížnost připouští pak výslovně sama, že tato promlčecí lhůta počala plynouti podle § 108 zák. čl. V:1878 tímto dnem a nepopírá, že jeho ustanovení formálně dosud platí. Namítá jen, že toto zákonné ustanovení jest zastaralé a že se nehodí pro poválečné úřadování státních policejních úřadů, které jest mnohem pomalejší, než jaké předpokládal zákonodárce v roce 1878. K této námitce stačí uvést, že nss jest podle §§ 2 a 5 zák. o ss povolán toliko k tomu, aby ke stížnosti strany přezkoumával rozhodnutí neb opatření správního úřadu co do jeho zákonitosti, t. j. jen potud, zda konkrétní nař. rozhodnutí jest ve shodě se zákonem. Nepřísluší mu však zkoumati, je-li starší pozitivní zákonný předpis, jehož formální platnost není popřena, vhodný také ještě v době, kdy rozhodnutí o něj se opírající, bylo vydáno. Nss nemůže se proto otázkou zastaralosti a vhodnosti cit. ustanovení vůbec zabývat. —

Věcnými vývody, jimiž stížnost snaží se dovoditi, že Ivan K. je vinen přestupkem podle § 122 zák. čl. XL:1879, nemůže se nss rovněž zabývat, poněvadž nař. rozhodnutí o otázce jeho viny tímto přestupkem neobsahuje žádného výroku, nss může pak podrobiti své kognici toliko ty výroky, jež v nař. rozhodnutí jsou obsaženy. Dotčené vývody jdou mimo jeho obsah a vyznívají proto naprázdno.

Č. 11.864.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Zastavití důchod válečného poškozence podle § 31 lit. c) zák. čís. 142/1920 Sb. může úřad i při přechodném pobytu válečného poškozence v cizině.

(Nález ze dne 23. dubna 1935 č. 11.430/33.)

V ě c : Jan P. ve F. proti ministerstvu sociální péče o zastavení výplaty invalidního důchodu.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : Výměrem z 5. listopadu 1932 zastavil zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Praze st-li výplatu invalidního důchodu za dobu od 1. června 1932 do 30. září 1932 z důvodu, že v době od 15. května do 17. září 1932 byl bez svolení zem. úřadu v cizině.

Žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl st-lovo odvolání s odůvodněním, že je zjištěno, že st-l v době od 15. května 1932 do 17. září 1932 dlel bez svolení zem. úřadu v cizině, a proto právem byla výplata za uvedenou dobu zastavena. K námitkám odvolání, že je šofér a že nemá možnost žádati o svolení k odjezdu do ciziny, poněvadž je vázán k jízdě na rozkaz svého zaměstnavatele a že mu nebylo známo, jak se dlouho v cizině zdrží, uvedl žal. úřad, že jsou námitky ty neodůvodněny, ježto

st-l ve vlastním zájmu měl se hlásiti po příjezdu do ciziny u příslušného zastupitelského úřadu Čsl. republiky a že měl možnost zeptati se svého zaměstnavatele, jak dlouho bude pravděpodobně trvati pobyt v cizině a podle toho invalidní záležitost v tuzemsku zařídit.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Skutková zjištění, z nichž žal. úřad vychází, stížnost vůbec nepopírá. Brojí jen proti právnímu názoru, že podle § 31 lit. c) zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 Sb. lze důchod zastaviti, zdržuje-li se důchodce jen přechodně po nedlouhou dobu v cizině. Dovojuje zejména z druhé věty § 31 lit. c) zák. č. 142/1920 Sb., že zastavení důchodu smí nastati jen, když důchodce odebere se do ciziny a zřekne se dosavadního bydliště v tuzemsku. Vytýká jako vadu řízení, že nebylo vyšetřeno, že st-l zdejšího bydliště vůbec se nevzdal a že šlo jen o přechodný st-lův pobyt v cizině.

Stížnost neshledal nss důvodnou.

Cit. § 31 odst. c) stanoví na počátku, že zem. úřad pro péči o válečné poškozence jest oprávněn zastaviti důchod, odebral-li se důchodce do ciziny bez svolení zem. úřadu. Z tohoto širokého znění nelze dovodovati nijakž, že zastavení důchodu je možným jenom, když důchodce zdejší bydliště zrušil, neboť zákon po té stránce nijakž nerozeznává a slovo odebrati se nemá v obvyklém svém smyslu stejný smysl jako slovo přestěhovati se. Ani z druhé věty lit. c) nelze, jak stížnost se domnívá, usuzovati na to, že by zastavení důchodu mohlo nastati jedině v případě přestěhování do ciziny a zrušení zdejšího bydliště. Zákon v lit. c) § 31 cit. zák. stanoví, že v takovém případě (totiž odebral-li se důchodce do ciziny bez svolení) může zem. úřad místo dalšího důchodu za určitého předpokladu vyplatiti určité odbytné. Ustanovením tím pouze rozšiřuje se pravomoc zem. úřadu, totiž, že úřad může důchod zastaviti nebo vyplatiti odbytné. Ve druhé větě, na niž právě stížnost se odvolává, se min. soc. péče zmocňuje, aby nařídil přísnější opatření proti důchodcům, odebravším se do států, jež přísněji nakládají se svými důchodci, kteří se přestěhují do území Čsl. To znamená jen tolik, že min. soc. péče může učiniti opatření, aby nastala reciprocita, ale nedá se z věty té nic dovodovati pro význam slova »odebral-li se« do ciziny, užitého ve větě první.

Neshledal proto nss nezákonnosti v tom, že st-li byl zastaven invalidní důchod na dobu, po kterou bez svolení zem. úřadu pro péči o válečné poškozence dlel v cizině. Z uvedeného pak jde, že není ani vadou řízení, že úřad neprovedl důkaz o tom, že st-l zdejší pobyt nezrušil a že pobyt jeho v cizině byl jen přechodný.

Č. 11.865.

Živnostenské právo. — Elektrisace: Je elektrárenský podnik, prohlášený za všeužitečný, oprávněn prováděti elektrické instalace soukromníkům?

(Nález ze dne 23. dubna 1935 č. 13.977/35.)